

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ДНУ «ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ»
ДУ «НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР ВИЩОЇ
ТА ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ»**

**Всеукраїнська науково-практична конференція
здобувачів вищої освіти**

«МОЛОДЬ – АГРАРНИЙ НАУЦІ І ВИРОБНИЦТВУ»

Актуальні проблеми ветеринарної медицини

22-23 квітня 2025 року

Біла Церква
2025

УДК 001.895:338.43:378-053.6:636.09(063)

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Шуст О.А., д-р. екон. наук, ректор.

Варченко О.М., д-р. екон. наук.

Димань Т.М., д-р с.-г. наук.

Філіпова Л.М., канд. с.-г. наук.

Царенко Т.М., канд. вет. наук.

Куманська Ю.О., канд. с.-г. наук.

Козій Н.В., канд. вет. наук.

Славінська О.В., начальник редакційно-видавничого відділу.

Відповідальна за випуск – **Славінська О.В.**, начальник редакційно-видавничого відділу.

Актуальні проблеми ветеринарної медицини: матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти. 22-23 квітня 2025 р. Білоцерківський НАУ. – 282 с.

Збірник підготовлено за авторською редакцією доповідей учасників конференції без літературного редагування. Відповідальність за зміст поданих матеріалів та точність наведених даних несуть автори.

ускладнень застосовуються мазі та антигістамінні препарати. Оперативне лікування показано у випадках рецидивів та утворення абсцесів із норицями.

Клінічна симптоматика за запалення анального мішка у собак включає: дискомфорт під час сидіння, облизування і розгризання анальної області чи ділянки хвоста, виділення секретів з періанальної порожнини, почервоніння шкіри в області хвоста, вологий чи гнійний дерматит періанальної області, розчухування спини об предмети [1]. Оскільки ряд інших захворювань (блошина алергія, перианальні пухлини та нориці, піодермія) можуть мати подібну симптоматику, проведення ректального дослідження та пальпація анальних мішків є обов'язковим за встановлення діагнозу [2].

Отже, вивчення поширеності, особливостей клінічного перебігу та розробка ефективних схем лікування пара анального аденіту у собак є актуальним у ветеринарній практиці. Як зазначено вище для діагностики необхідно проводити повний клінічний і дерматологічний огляд тварини, який обов'язково включає в себе огляд вух і видимих слизових оболонок і всього шерстного покриву тварини.

За досліджуваний період до клініки надійшло 20 тварини з діагнозом параанальний аденіт. Переважно надходили на лікування пацієнти з хронічним процесом (12), рідше – з гострим (8). Всіх тварин залежно нами розділено на – дослідну і контрольну групи.

Тваринам при надходженні проводилася механічна чистка параанальних залоз, та призначалося дієтичне харчування з підвищеним вмістом клітковини. Внутрішньом'язово призначали розчин дексаметазону дозою 0,25-0,5 мл на 10 кг маси.

В дослідній групі виконували новокаїнову блокаду доповнену цефазоліном, 0,5% новокаїн брали у кількості 2-6 мл, , орієнтуючись на розмір тварини. Синуси мили розчином хлоргексидину, 1 раз на 2 дні. Мазь Ветмеколь вводили щоденно, ректально по 3-5 мл, залежно від розміру тварини, курсом 7 днів.

Для місцевого лікування у контрольній групі призначали іхтіолові свічки, двічі на добу ректально курсом 10 днів, та антибіотик один раз на добу впродовж 3-ох діб біцилін-3 внутрішньом'язово.

Впровадження розробленої схеми дає можливість в середньому 1,4 рази зменшити час лікування порівняно з традиційною методикою і профілакувати майбутні рецидиви. Як видно із отриманих результатів у контрольній групі, механічна чистка не повністю очищувала залози, якщо ексудат був густим, він погано видавлювався, із зусиллям, спричинюючи больові відчуття у тварини. Це сприяло загостренню запалення. Іхтіолові свічки мають протизапальну, безпечну, антисептичну дію, проте не містять антибактеріальних компонентів і не локалізують гнійно-запальні процеси.

Сприятливий і швидкий лікувальний ефект при застосуванні мазі Ветмеколь, та промивання синусів розчином хлоргексидину, слугує підтвердженням високої ефективності запропонованої схеми лікування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- 1.Pappalardo E, Martino PA, Noli C. Macroscopic, cytological and bacteriological evaluation of anal sac content in normal dogs and in dogs with selected dermatological diseases. *Vet Dermatol* 2002;13:315–322.
2. Lake AM, Scott DW, Miller WH Jr, Erb HN. Gross and cytological characteristics of normal canine anal -sac secretions. *J Vet Med A Physiol Pathol Clin Med* 2004;51:249–253.

УДК: 619:617.271:636.7

СМУРОВ П.О., здобувач вищої освіти
Науковий керівник – **ЯРЕМЧУК А.В.**, канд. вет. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ПОШИРЕНІСТЬ ПЕРЕЛОМІВ КІНЦІВОК У СОБАК ЗА МАТЕРІАЛАМИ КЛІНІКИ

Встановлено, що в загальній масі переломів у собак 85,7 % від загалу травм кінцівок формують

переломи кісток стило- й зейгоподію, зокрема: стегнової кістки до 38,1 %, кісток гомілки до 26,2, передпліччя до 21,4 %, що характеризувалися різноманіттям нозологічних форм і ділянок локалізації. %.

Значно менш поширені епіфізарні й метафізарні переломи. Переломи трубчастих кісток найчастіше локалізуються в ділянці діафіза.

Ключові слова: переломи, травми, регенерація, різновиди переломів, трубчасті кістки.

Травми кісток досягають 80% від загального числа хірургічних захворювань, а переломи дистальних частин променевої та ліктьової кісток є найбільш поширеними у собак, що становить від 8,5% до 17% від усіх переломів. Як правило, такі переломи є результатом великих травм, наприклад, при дорожньо-транспортному травматизмі, в той час як у собак карликових порід такі переломи можуть виникнути в результаті незначного травмуючого впливу на організм, наприклад стрибок або падіння з висоти. Розвиток ускладнень у вигляді незрощення після лікування таких переломів у карликових порід собак значно вище, ніж у великих порід собак. Серед причин незрощень у собак карликових порід, присутній васкулярний чинник - знижена щільність судинного малюнка в дистальній частині променевої кістки. Основними проблемами лікування переломів кісток є складності при виконанні оперативного лікування, тривала регенерація кісткової тканини у ділянках перелому, ускладнення за зрощення зокрема у дрібних порід (атрофічний варіант незрощення кісткових відламків), ризику нагноєння та ускладнення остеомиєлітом.

Мета роботи полягала у: вивченні поширеності та структури різновидів переломів трубчастих кісток у собак.

Клініко-діагностичний етап передбачав моніторинг хірургічної патології у собак, що надходили до клініки «Айболит» м. Біла Церква у період 2024-2025 років. Тваринам з кістково-суглобовою патологією проводили загальний клінічний та хірургічний огляд і обов'язкове рентгенологічне дослідження. Всього було досліджено 70 собак незалежно від статі. Було проаналізовано весь об'єм хірургічної патології в зазначеній клініці. Після визначення діагнозу надавалось відповідне лікування. Водночас статистично було опрацьовано журнали реєстрації амбулаторного прийому за дослідний період.

Виявлено, що в загальній масі переломів у собак 85,7 % від загалу травм локомоторного апарату формують переломи кісток стило- й зейгоподію, зокрема: стегнової кістки до 38,1 %, кісток гомілки до 26,2, передпліччя до 21,4 %, що характеризувалися різними нозологічними формами і ділянками локалізації. Група інших переломів кісток рухового апарату включала поодинокі ушкодження (1,6–6,3 %) від решти структурних складових скелету кінцівок, сюдиж ввійшли і кілька випадків переломів в ділянці діафізу. Переломи довгих трубчастих кісток у собак найбільшу частку становлять переломи стегнової кістки, досягає – 38,1 %. Від загалу кількості переломів на переломи діафіза припадає – 26,2 %, метафіза – 4,8 % та епіфіза – 7,1 %. Всі досліджувані випадки переломів стегнової кістки виявилися закритими.

Переломи стегнової кістки формуються при ударі твердими предметами по кінцівці, але частіше – під час падінь з малої висоти. По локації реєструвалися переломи підвертельної ділянки, переломи верхньої, середньої, нижньої третини і надвиросткові. За переломів верхньої й середньої третин стегнових кісток середній уламок стає в положення відведення, згинання і зовнішньої ротації, тоді як периферичний зміщується в гору і розташовується позаду від центрального.

Найбільш складними переломами в оперативному плані є переломи проксимальної ділянки стегнової кістки зокрема внутрішньо- та навколосуглобові. Їх локалізація була переважно в ділянці шийки стегнової кістки і рідше – власне на голівці. За зазначених вище випадків переломів завжди має місце зміщення кісток у вертикальній або горизонтальній площинах.

На другому місці по чисельності у собак знаходяться переломи кісток гомілки – 26,2 %. Найчастіше їх причини прямі удари та вдавнення. При дослідженнях відмічали зміщення

по довжині та ротацію назовні периферійних уламків, виражену болючість та припухлість. Загалом з загальної їх кількості – 21,4 % припадає на переломи діафізу, 2,4 % – метафізу, і 2,4 % – епіфізу. Серед молодих собак у віці від 3 міс. до 1,5 року часто трапляються надломи та повні переломи гребеня великогомілкової кістки.

На третьому місці знаходяться переломи кісток передпліччя за чисельністю 21,4 %. За перелому обох кісток злам переважно йде на одному рівні – в середній третині. За перелому обох кісток на різних рівнях часто формується перелом променевої кістки дещо вище рівня перелому ліктьової. Із загалу переломів кісток до 21,4 % це переломи діафіза, 2,4 % то метафізу, і до 2,4 % – епіфізу.

Висновок. За результатами проведеного моніторингу в клініці «Айболит» було встановлено, що серед травм локомоторного апарату 87,5% займають переломи кісток стило та зейгоподію. Переломи трубчастих кісток найчастіше локалізуються в ділянці діафіза. Найпоширенішими у собак є переломи стегнової кістки – 38,1%, кісток гомілки – 26,2% та передпліччя 21,4%. Значно менш поширенні епіфізарні й метафізарні переломи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Brinker, piermattei, and flo's handbook of small Animal orthopedics and fracture repair, fifth edition Isbn: 978-1-4377-2364

2. Raouf Abd E.I.M., Mekawy N.H.M., AbdElAal A.M. Femur fractures and treatment options in 20 dogs admitted to our clinic from January 2013 to December 2015. Iraqi J Vet Sci. 2017. Vol. 31(2). P. 117–122. DOI:10.33899/ijvs.2017.145608.

УДК: 636.2.09:617.57/58:616-08

ЩЕРБИНА Д.О., здобувач вищої освіти

Науковий керівник – **ЧЕМЕРОВСЬКИЙ В.О.**, д-р філософії

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРОФІЛАКТИЧНО ЛІКУВАЛЬНІ ЗАХОДИ ПРИ ЗАХВОРЮВАННІ РАТИЦЬ У ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБИ

При використанні 0.5% розчину Септіфлексу у великої рогатої худоби відмічається із 5-ї доби покращення загального стану, зменшення набряку відновлення функцій кінцівок та зменшення кульгавості. Тоді як за використання 2.5% розчину формаліну, позитивний ефект спостерігався аж із 9-ї доби. Таким чином використання 0.5% розчину септіфлексу у великої рогатої худоби за профілактично-лікувальних ван пришвидшує відновлення ратиць у 1,8 раза відповідно.

Ключові слова: копитні ванни, виразка Рустергольца, пододерматит.

Найбільш поширеною хірургічною патологією у корів здебільшого є хвороби кінцівок, а найбільш складними – їх некробактеріозні ураження [1], які у залежності від стадії розвитку проявляються різними нозологічними формами – від гнійно-некротичних виразок до флегмонозних уражень тканин пальців, артритів, тендовагінітів, гнійно-некротичних нориць м'яких тканин проксимальних ділянок кінцівок [2]. Персистенція збудника некробактеріозу в організмі корів та циркуляція його в стаді ускладнює ерадикацію даної патології [3].

Мета роботи – провести аналіз профілактично лікувальних заходів при захворюванні ратиць у ВРХ.

Матеріал і методи. Дане дослідження проводили у ПрАТ МХП «Зерно продукт» с. Пирлівка, Гайсинського району, Вінницької області. Після проведення планової розчистки ратиць у великої рогатої худоби усього дійного поголів'я (n=200), виявили 30 корів із хворобами ратиць здебільшого тазових кінцівок. Було прийнято рішення провести комплексні профілактично-лікувальні заходи. А саме корів розділили на дві дослідні групи по (n=100) у кожній. У даних групах розмістились порівно по (n=15) корів із ураженими кінцівками. У першій дослідній із профілактичною-лікувальною метою використовували